

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl asistentem soudce Mgr. Janou Slavíkovou v právní věci žalobce: Ing. J.S., xxx, okr. xxx, IČ: xxx zastoupeného JUDr. Tomášem Uzlem, advokátem, Dlouhá 16, Praha 1 proti žalovanému: Maersk Czech Republic s.r.o., Karla Engliše 3219/4, Praha 5, IČ: 18627706 zastoupeného Mgr. Petrem Compel'em, advokátem, Podnikatelská 553, Praha 9 o zaplacení částky USD 35.469,66 s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Řízení o zaplacení částky USD 35.469,66 s příslušenstvím **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši Kč 72.842,- k rukám právního zástupce žalovaného, a to do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 24. 2. 2006 domáhal proti žalovanému zaplacení částky USD 35.469,66 s příslušenstvím. V žalobě uvedl, že v roce 2005 koupil od americké společnosti *Midwestern Pet Foods, Inc.* zboží – krmiva. Převážní smlouvu o přepravě tohoto zboží uzavřel americký prodávající jako zasilatel s dánskou společností *A.P.Moeller – MAERSK A/S* jako dopravcem. Zásilka byla přepravována ve dvou kontejnerech na základě dokladu *Bill of Lading (B/L)* č. SJ1568604. Žalovaný byl jako zástupce dopravce pro území ČR povinen žalobci zásilku doručit a zboží mu předat, což však neučinil, s odůvodněním, že žalobce má vůči společnosti dopravce dluh a zásilka mu bude vydána až po jeho úhradě.

Podáním ze dne 12. 7. 2007 žalovaný vznesl námitku nedostatku pravomoci českých soudů k projednání a rozhodnutí této věci, s odůvodněním, že z (B/L) č. SJ1568604, konkrétně z článku 26 všeobecných podmínek, uvedených na rubové straně tohoto konosamentu vyplývá, že výlučnou příslušnost k projednání a rozhodnutí všech věcí souvisejících s předmětnou přepravou má ve vymezených případech Federální soud Spojených států Jižního obvodu New Yorku, s tím, že věc se řídí právem USA, a ve všech ostatních případech anglický Vysoký soudní dvůr v Londýně, s tím, že věc se řídí právem VB. Dále uvedl, že volba příslušnosti a pravomoci cizího soudu a cizího práva ve smyslu ust. § 37 odst. 3 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, vylučuje pravomoc českých soudů a českého práva a s ohledem na tuto skutečnost navrhl, aby soud nadepsané řízení zastavil. Žalobce k námitce žalovaného podáním ze dne 27. 9. 2007 uvedl, že ujednání obsažené v konosamentu nemůže zavazovat třetí osobu, která předmětnou dohodu neuzavřela či k ní nepřistoupila, a vzhledem k tomu, že ani jeden z účastníků řízení nebyl stranou přepravní smlouvy, považuje žalobce námitku žalovaného k nedostatku pravomoci českých soudů za nedůvodnou.

Usnesením ze dne 30. 6. 2008, č.j. 3 Cm 60/2006-52 nadepsaný soud námitku nedostatku pravomoci českých soudů zamítl, k odvolání žalovaného bylo toto usnesení zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č.j. 12 Cmo 383/2008-97 a řízení bylo pro nedostatek pravomoci soudu zastaveno. Na základě dovolání podaného žalobcem Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 21. 6. 2011, č.j. 32 Cdo 2934/2009-112 zrušil uvedené usnesení Vrchního soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Následným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 1. 2012,

č.j. 12 Cmo 383/2008-119 bylo řízení znovu pro nedostatek pravomoci soudu zastaveno, k dovolání žalobce však Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 28. 5. 2014, č.j. 32 Cdo 1404/2012-148 rozhodnutí Vrchního soudu v Praze spolu s původním rozhodnutím zdejšího soudu opět zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014, č.j. 32 Cdo 1404/2012 uvedl, že pro posouzení otázky, zda doložka o soudní pravomoci obsažená v konosamentu (B/L) č. SJ 1568604 je závazná pro jakoukoliv třetí stranu držící konosament je dle článku 17 Úmluvy o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech z roku 1968 (nyní článek 23 Nařízení Rady (ES) č. 44/2001, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech), resp. rozsudku Soudního dvora EU ze dne 9. 11. 2000 ve věci C-387/98 Coreck Maritime GmbH proti Handelsen BV a ostatní podstatné, zda třetí strana držící konosament vstoupila do práv a povinností odesílatele podle použitelného vnitrostátního práva. Dle smluvních podmínek konosamentu je ve věci rozhodným právem právo anglické a je tedy třeba posoudit, zda žalobce jako třetí osoba držící konosament vstoupil do práv a povinností odesílatele podle rozhodného anglického práva a zda je tedy vázán dohodou o příslušnosti soudu či nikoliv.

Zdejší soud si tedy na základě výše popsaného závazného právního názoru dovolacího soudu vyžádal prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR příslušný předpis anglického práva. Tímto předpisem je Carriage of Goods by Sea Act 1992, který upravuje přepravu zboží po moři a který se mimo jiné dle článku 1 odst. 1 a) vztahuje na jakékoliv konosamenty.

Dle článku 2 odst. 1 písm. a) Carriage of Good by Sea Act 1992 (dále jen CGSA) na osobu, která se stane oprávněným držitelem konosamentu (z toho důvodu, že je držitelem dokladů nebo osobou, které má být dodáno), je nutno převést veškerá práva z přepravy pro případ sporu podle smlouvy o přepravě, jako by sama byla její smluvní stranou. Oprávněným držitelem konosamentu je dle článku 5 odst. 2 CGSA osoba držící konosament, která je osobou identifikovanou na konosamentu jako příjemce zboží, na které se konosament vztahuje. Podle článku 3 odst. 1 CGSA tam, kde se aplikuje článek 2 odst. 1 CGSA ve vztahu k dokladům, na které se tento zákon vztahuje a k osobě, které dle tohoto odstavce náleží práva, pak tato osoba a) přebírá nebo vyžaduje od přepravce dodávku zboží, na které se doklad vztahuje, b) uplatňuje nárok na toto zboží u dopravce podle smlouvy o přepravě a c) je osobou, která dříve, než získala tato práva, přebírala nebo vyžadovala dodání zboží od přepravce. Tato osoba je povinna (na základě převzetí nebo vyžadování dodávky nebo uplatnění nároku na zboží nebo v případě dle písm. c), kdy získala tato práva) stát se subjektem se stejnou odpovědností podle této smlouvy, jako kdyby sama byla její smluvní stranou.

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že žalobce se jako příjemce zboží dle konosamentu stal jeho oprávněným držitelem a jako takový vstoupil do práv a povinností stran přepravní smlouvy, tedy i do práv a povinností odesílatele, a je proto vázán dohodou o příslušnosti soudu obsaženou v článku 26 smluvních podmínek konosamentu B/L č. SJ1568604. Soudem příslušným k projednání a rozhodnutí sporu v dané věci je tak Vrchní soudní dvůr v Londýně s vyloučením jurisdikce soudů jiné země.

Dle ustanovení § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen o.s.ř.), kdykoli za řízení soud přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Dle ust. § 104 odst. 1 o.s.ř. jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.

Nedostatek pravomoci soudu věc projednat a rozhodnout je takovým nedostatkem podmínky řízení, který nelze odstranit, protože soud postupoval dle ust. § 104 odst. 1 o.s.ř. a řízení zastavil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., dle kterého jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Otázku zavinění a tedy i placení nákladů řízení při zastavení řízení je třeba posuzovat výhradně z procesního hlediska, tj. v tom směru, zda řízení bylo zastaveno s ohledem na pozdější chování žalovaného v intencích žalobního návrhu či nikoliv. Zavinění nelze zkoumat z pohledu hmotného práva, neboť pak by šlo o posouzení důvodnosti nároku ve věci samé, což není v případě zastavení řízení přípustné. Z procesního hlediska tedy zavinil zastavení řízení žalobce, neboť podal žalobu u soudu, který neměl pravomoc věc projednat a rozhodnout. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je tedy žalobce povinen nahradit žalovanému náklady právního zastoupení stanovené dle § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (při aplikaci advokátního tarifu pro výpočet náhrady nákladů řízení soud postupoval dle ust. § 151 odst. 2 věta první za středníkem o.s.ř. – k tomu srovnej např. rozsudek NS ČR 31 Cdo 3043/2010) ve znění účinném do 30. 6. 2014 (čl. II Přejídné ustanovení, vyhl. č. 120/2014 Sb.), a to za řízení před soudem prvního stupně odměnu ve výši Kč 35.220,-, tři úkony právní služby á Kč 300,- (sepis a podání žaloby, vyjádření z 12. 7. 2007, vyjádření z 29. 8. 2007) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH 21 % ve výši Kč 7.585,20, za řízení před soudem druhého stupně odměnu ve výši Kč 11.740,-, jeden úkon právní služby á Kč 300,- (odvolání z 28. 7. 2008) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH 21 % ve výši Kč 2.528,40 a za řízení před dovolacím soudem odměnu ve výši Kč 11.740,-, jeden úkon právní služby á Kč 300,- (vyjádření k dovolání z 15. 11. 2012) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH 21 % ve výši Kč 2.528,40, **tj. celkem Kč 72.842,-**.

Soudní poplatek se nevrací, neboť v této věci dosud nebyl uhrazen.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 19. února 2015

Mgr. Jana Slavíková, v. r.
asistent soudce

Za správnost:
A.U.P.